Entrada

PROS I CONTRES DE LA DECISIÓ DE LA MÒNICA 03

Per pregaria.cat el dl., 02/02/2015 - 09:00

La nostra amiga Mònica va decidir no acceptar la proposta de l'empresa de ser cap del departament d'exterior. Els observadors hem fet silenci. Ens hem mirat els uns als altres. Qui serà el primer a opinar? Tots acceptem la llibertat d'aquesta noia que ja ens comença a caure bé, però encerta?
Admiro la seva valentia. Segurament en el futur ho lamentarà, i més ara, que un lloc com el que li han ofert tindria molts candidats, i hi ha poca feina en el mercat.

Però jo en el seu lloc acceptaria. Ara és jove, no té grans compromisos, pot obrir-se un bon camí, i quan s'arriba a un nivell alt fàcilment s'entra en el club dels valorats. Ja tindrà temps d'acceptar altres ofertes si en aquesta s'acredita.
(El cor del teatre diu pausadament: **És valenta, ho lamentarà. És jove, si entra en el club dels valorats ja trobarà altres feines.**)
Jo crec que fa molt bé. Ara té un horari raonable, pot gaudir del cant i tenir unes hores per a ella. Sí, potser guanyarà més diners... i què, serà més feliç? És una persona espavilada. Vivim per treballar o treballem per viure?
(El cor del teatre diu pausadament: **Té un horari raonable, gaudeix del cant. Serà més feliç amb més diners? Treballem per viure.**)

Veiem com el director del teatre es gira cap al públic. No és normal. Tothom el mira amb certa sorpresa.

Ell diu: *I vosaltres què penseu? Si us plau parleu breument i alceu el braç...*
- Si la Mònica fos un home acceptaria. Tots els amics li donarien la raó.

- No sé què pensar, veig raons per dir que sí i altres per dir que no.

- Tal com van les coses avui, jo li diria: *Accepta.*

- No entenc els teus escrúpols. Mira com va el món!!

- Fes el que et sembli, però no et torturis.

- No entenc com dius que has recordat la mirada dels nens del Sudan, ets massa sentimental.

Quina relació hi veus?

- M'encanta que siguis com ets. Per mi és clar que fas bé, és la teva vida.

Segur que el teu futur en part depèn d'aquesta decisió.

Mentre això passa en el teatre, la Mònica 03 encara és a l'església. Ja fa molta estona que hi és.

El sagristà li diu: *Perdona, he de tancar. Ella surt al carrer.*

Aquests són el seus pensaments:

Qui podria entendre el que m'ha passat?

Quina és aquesta força interior que m'empeny a decidir-me?

Sí, més enllà de la raó i els sentiments també sóc lliure.

Ara entenc que creure és també qüestió de llibertat.

Ets Tu, Jesús, el que ajudes la meva llibertat, n'estic segura; perquè he fet un salt que mai hauria pogut imaginar, i que té molta relació amb aquells ulls infantils. No és lògic. Sento que Tu m'estàs canviant la vida.

(Jesús Renau sj)